

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **V. U.**, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Mazancem, advokátem se sídlem Ústí nad Orlicí, Mývaltova 1117, proti žalované **České obchodní inspekci**, **ústřednímu inspektorátu**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 A 109/2010 - 68,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 A 109/2010 - 68, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 10. 8. 2010, č. j. ČOI 46071/10/O100/2700/10/Zo/Št (dále jen „napadené rozhodnutí"), ústřední ředitelka České obchodní inspekce zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí ředitele Královéhradeckého a Pardubického inspektorátu České obchodní inspekce (dále jen „správní orgán prvého stupně") ze dne 3. 6. 2010, č. j. RPP 0629/2710, kterým byla žalobci podle § 19 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní kontrole") uložena pořádková pokuta ve výši 50 000 Kč. Důvodem uložení pokuty bylo zjištění, že žalobce způsobil, že kontrolovaná osoba - podnikatelka R. N. nesplnila povinnost dle § 14 zákona o státní kontrole tím, že v důsledku jednání žalobce nebyly vytvořeny základní podmínky k provedení kontroly, zejména nebyla poskytnuta součinnost, odpovídající oprávnění kontrolních pracovníků. Konkrétně žalobce při kontrole dne 16. 4. 2010 v provozovně *Bazar Habakuk* na Novém Náměstí 1751 v České Třebové slovně napadal kontrolu provádějící inspektory slovy „*Vypadněte z prodejny, je zavřeno*", a když inspektoři odmítli

opustit prodejnu do doby příchodu jimi přivolané hlídky Policie ČR, inspektory v prodejně zamkl a odešel. Po nějaké době se žalobce vrátil a bezdůvodně inspektory obvinil ze ztráty částky ve výši 20 000 Kč; poté opět provozovnu (i s inspektory uvnitř) uzamkl, odešel a vrátil se až poté, kdy se dostavila přivolaná hlídka Policie ČR.

Rozhodnutí žalované napadl žalobce u Městského soudu v Praze žalobou. Ten uloženou pokutu snížil na 5000 Kč; v ostatním zůstala správní rozhodnutí obou správních orgánů nedotčena.

Pokud jde o tvrzenou nezákonnost napadeného rozhodnutí (návrh na zrušení rozhodnutí žalované, potažmo prvostupňového rozhodnutí), městský soud uvedl, že správní orgány zjistily skutkový stav v dostatečném rozsahu a úvahy z něj vycházející jsou logické a srozumitelné; nepřistoupil proto k dalšímu dokazování ohledně skutkového stavu věci, které žalobce navrhoval (výslechem J. Š., který měl být v době kontroly přítomen v prodejně). Žalobci městský soud nepřisvědčil ani v jeho tvrzení, že (s ohledem na jeho zdravotní stav) nebylo postaveno najisto, zda v době spáchání pořádkového deliktu mohl rozpoznat, že porušuje nebo ohrožuje zájem chráněný zákonem, tedy zda mohl své jednání ovládat. Městský soud uvedl, že z předložené lékařské zprávy nevyplývá, že by zdravotní porucha žalobce (plynoucí z cévní mozkové příhody, kterou prodělal v roce 2006) měla mít vliv na jeho jednání. Indikovaná zdravotní disfunkce má vliv pouze na plynulost a rychlost verbální komunikace žalobce, nikterak však neovlivňuje jeho duševní stav. I za stresové situace je nemyslitelné, aby žalobcova zdravotní porucha byla důvodem jeho jednání (opakované uzamčení kontrolních pracovníků v prodejně, obvinění ze zcizení hotovosti). Z těchto důvodů neprovedl soud další dokazování znaleckým posudkem.

Co se týče výše uložené pokuty, ta byla, dle názoru městského soudu, uložena v zákonných mezích, poté co bylo prokázáno, že žalobce naplnil skutkovou podstatu pořádkového deliktu. Žalobce sice ve správním řízení tvrdil, že pokuta je vzhledem k jeho poměrům neúměrná a likvidační; tato svá tvrzení však nepodpořil žádnými důkazy. Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že správní orgány neměly důvod se domnívat, že trest bude pro žalobce nepřiměřený. Ani z tohoto důvodu proto nebyly splněny podmínky pro zrušení rozhodnutí žalovaného.

Žalobce nicméně v řízení před soudem navrhl, aby městský soud (*ad eventum*) využil svého moderačního oprávnění a přistoupil k upuštění od uložené pokuty. K tomu městský soud uvedl, že jakkoli se ztotožňuje s názorem žalované o závažnosti správního deliktu a způsobu jeho spáchání, i s odůvodněním uložení pokuty na horní hranici zákonné sazby, nemohl odhlédnout od osobních poměrů žalobce. Ten v řízení před soudem prokázal, že uložená pokuta převyšuje pětinásobek jeho měsíčního příjmu (invalidní důchod 6190 Kč měsíčně, 3000 Kč příjem z nájmu nemovitosti); doložil též, že je od 5. 9. 2007 veden v evidenci uchazečů o zaměstnání. S ohledem na uvedené dospěl městský soud k závěru, že i přes závažnost deliktu je uložená sankce zjevně nepřiměřená a přistoupil tak k její moderaci podle § 78 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). Jako přiměřený trest shledal pokutu ve výši 5000 Kč. I takto snížený trest bude, dle jeho názoru, plnit svůj preventivní a represivní účel, neboť bude pro žalobce (s ohledem na jeho majetkové poměry) újmou znatelnou a nikoliv zanedbatelnou. Současně soud nepřisvědčil návrhu žalobce na upuštění od uložení pokuty s tím, že uložená sankce musí pro žalobce

představovat negativní důsledek jeho protiprávního jednání a jedině tak může mít požadovaný represivní a výchovný účinek.

Rozsudek městského soudu napadla žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, opírající se o důvod vyplývající z ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatelka v kasační stížnosti rozporuje správnost postupu městského soudu při snížení výše pokuty a tvrdí, že soud řádně nevyhodnotil všechny předložené důkazy a skutečnosti, které vyplynuly v průběhu soudního řízení. Poukazuje na to, že žalobce je výlučným vlastníkem řady nemovitostí, a to konkrétně rodinného domu č. p. 38, včetně pozemku p. č. st. 43 v obci Orlické Podhůří, k. ú. Rviště, zapsaných na LV č. 588 (nemovitosti nabyl na základě kupní smlouvy s účinky vkladu práva ke dni 7. 5. 2007), dále rodinného domu č. p. 426, včetně pozemku p. č. st. 526/1 a jiné stavby bez č. p./č. e., včetně pozemku p. č. st. 526/2, obojí v obci Pacov, k. ú. Pacov, zapsaných na LV č. 621 (nemovitosti nabyl na základě kupní smlouvy s účinky vkladu práva ke dni 15. 12. 2009), a také lesního pozemku p. č. 314/7, v obci Cetoraz, k. ú. Cetoraz, zapsaného na LV č. 568; žádná z těchto nemovitostí přitom není zatížena zástavním právem ani právem odpovídajícím věcnému břemeni. Žalobce je rovněž spoluvlastníkem (ve společném jmění manželů) dalších nemovitostí, a to například stavby bez č. p./č. e., a garáže v obci Česká Třebová, k. ú. Skuhrov u České Třebové, zapsané na LV č. 107, a dále pozemků p. č. 7138 a p. č. 7173 v obci Hradec nad Svitavou, k. ú. Hradec nad Svitavou, zapsaných na LV č. 298 (spoluvlastník k ideální ½).

K podnikatelské činnosti žalobce stěžovatelka uvedla, že žalobce sice přerušil provozování svých živností ke dni 12. 7. 2010, nicméně je i nadále společníkem společnosti BAZAR HABAKUK, s. r. o., v likvidaci, kde má 100% splacený obchodní podíl. Tato společnost byla soudem zrušena podle § 29 odst. 6 obchodního zákoníku, tedy nikoliv z ekonomických důvodů na straně společnosti, ale z důvodů administrativních (viz usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 8. 11. 2010, č. j. 54 Cm 66/2010 – 4).

Na základě uvedených skutečností (které stěžovatelka v kasační stížnosti doložila), se nelze ztotožnit s tím, že by uložená sankce ve výši 50 000 Kč za takto závažný delikt byla s ohledem na osobní a majetkové poměry žalobce zjevně nepřiměřená (nebo dokonce likvidační). Podle stěžovatelky městský soud v rozsudku řádně nerozvedl důvody, pro které k moderaci pokuty přistoupil; proto je rozsudek nepřezkoumatelný. Městský soud se opřel jen o tvrzení žalobce, nepřihlédl však k jeho snížené důvěryhodnosti, vyplývající mimo jiné z jeho nařčení inspektorů z krádeže, které se posléze ukázalo jako nepravdivé. Podle stěžovatelky městský soud řádně nevyhodnotil všechny předložené důkazy a skutečnosti, které vyplynuly z průběhu správního řízení, neboť jinak by nutně musel dospět k tomu, že v konkrétním případě nebyla výše pokuty zjevně nepřiměřená majetkovým poměrům žalobce. Městský soud přihlédl především k tomu, že je žalobce veden v evidenci uchazečů o zaměstnání; to však podle stěžovatelky není zcela objektivní postup při hodnocení daného případu. Odkázala přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2006, č. j. 2 As 33/2006 – 102 (všechna citovaná rozhodnutí zdejšího

soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), ze kterého vyplývá, že přiměřenost uložené pokuty je třeba hodnotit ve vztahu k podmínkám, které jsou pro úvahu o výši pokuty primárně stanoveny zákonem, a dále pak zejména zohledněním majetkových poměrů pachatele, i když zákon toto kritérium nestanoví.

Stěžovatelka také zdůraznila, že z důkazů provedených soudem v žádném případě nevyplývá, že by mozková příhoda, kterou žalobce prodělal, měla vliv na jeho osobnost; prokázána byla pouze zhoršená verbální komunikace s okolím.

Pokuta snížená soudem, s přihlédnutím ke všem okolnostem věci a k vysoké závažnosti deliktního jednání žalobce, dostatečně neplní represivní ani preventivní funkci sankce. Pokud je za vskutku extrémní jednání žalobce, který slovně napadal inspektory, opakovaně je zamkl v prodejně a následně je obvinil z krádeže, uložena sankce ve výši 5000 Kč, signalizuje to spíše to, že je jednání žalobce bagatelním pochybením, které je ze strany městského soudu tolerováno a kontrolované osobě se vzhledem k zanedbatelné výši pokuty stále vyplatí.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejprve je nutno zdůraznit, že se Nejvyšší správní soud, s ohledem na rozsah kasační stížnosti, mohl zabývat toliko postupem městského soudu při užití jeho moderačního oprávnění podle § 78 odst. 2 s. ř. s. Samotná zákonnost napadeného rozhodnutí (*eo ipso* potvrzená užitím moderace městským soudem) tedy předmětem kasačního přezkumu v dané věci není.

Postup městského soudu má procesní oporu v ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s., dle kterého *rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.*

Tyto procesní podmínky lze v posuzované věci považovat za splněné, a to i přesto, že návrh na soudní moderaci pokuty vznesl stěžovatel až na nařízeném jednání, ve formě eventuálního petitu (pro případ, že by městský soud neshledal napadené rozhodnutí nezákonným). Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 1 As 30/2004 – 82, se totiž podává, že *„[n]avrhnout moderaci trestu (§ 78 odst. 2 soudního řádu správního) může žalobce před správním soudem jak pro případ, že by neuspěl s návrhem na zrušení rozhodnutí správního orgánu (tedy jako eventuální petit), tak i samostatně. Návrh na moderaci může být*

uplatněn i po uplynutí lhůty k podání žaloby, vychází-li z žalobního bodu vzneseného v této lhůtě.“ Vzhledem k tomu, že žalobce již v žalobě argumentoval nepřiměřeností uložené pokuty a jejím likvidačním charakterem (s ohledem na svůj zdravotní stav a osobní poměry), lze návrh na moderaci pokuty považovat za přímé vyústění žalobní námitky nepřiměřenosti pokuty, ve smyslu požadavku vysloveného ve zmiňovaném judikátu.

Pokud jde o samotnou věcnou stránku užité moderace, je třeba uvést, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního oprávnění) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, respektive volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich, nebo pokud volné uvážení zneužil; soud je oprávněn též posoudit, zda správním orgánem ustanovený rozhodný skutkový stav věci byl opatřen zákonným způsobem, případně zda není v logickém rozporu s výstupy provedené diskrece. Není však v pravomoci správního soudu, aby standardně vstupoval do role správního orgánu a pokládal na místo správní diskrece uvážení soudcovské, tedy například aby sám rozhodoval, jaká sankce (co do druhu a výše) by měla být uložena. Jedinou výjimkou je již citované ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s., jehož aplikace je odůvodněna zjevně nepřiměřenou výší pokuty (byť uložené v rámci zákona). Užitím moderačního práva soud především fakticky aprobuje zákonnost napadeného správního rozhodnutí (v rámci hledisek vymezených žalobními body); v opačném případě je užití moderace vyloučeno a náprava může být zjednána pouze zrušením takového rozhodnutí (jeho části) pro jeho nezákonnost. Tím, že soud trest sníží nebo od něj upustí, nezpochybňuje závěr správního orgánu o tom, že žalobce porušil zákon a dopustil se správního deliktu, nýbrž nahrazuje jeho správní úvahu úvahou vlastní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 1 As 30/2004 - 82).

Uvedená hlediska pak nutně determinují i rozsah přezkumu rozsudku, jímž bylo užito moderační právo, kasačním soudem. Nejvyšší správní soud v rámci řízení o kasační stížnosti, nemá obdobné oprávnění jako krajský (městský) soud a sám již jeho úvahu o výši pokuty nahradit nemůže. Ve vztahu k diskreci krajského (městského) soudu může tedy hodnotit opět jen to, zda prvoinstanční soud nepřekročil zákonem stanovené meze tohoto uvážení, nevybočil z nich nebo volné uvážení nezneužil, či zda je jeho úvaha přezkoumatelná a logicky nerozporná.

V nyní posuzované věci lze z odůvodnění napadeného rozsudku soudu seznat, že se městský soud ztotožnil se závěry stěžovatelky o naplnění skutkové podstaty spáchaného deliktu i o závažnosti způsobu jeho spáchání, nicméně při zohlednění majetkových poměrů žalobce dospěl k závěru, že výše uložené pokuty je z tohoto pohledu zjevně nepřiměřená a z tohoto důvodu ji snížil na jednu desetinu. Postupoval tedy v souladu s názorem zdejšího soudu, že kromě kritéria významu chráněného zájmu, který byl správním deliktem dotčen, způsobu spáchání správního deliktu, jeho následků a okolností, za nichž byl spáchán, je nutno přihlédnout i k majetkovým poměrům delikventa; posledně zmiňované hledisko musí být přitom zohledněno bez ohledu na to,

zda takový pokyn vyplývá z konkrétní aplikované právní úpravy (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2006, č. j. 2 As 33/2006 - 102).

Městský soud tedy bral v potaz kritéria, která měl hodnotit při provádění vlastního uvážení stran (ne)přiměřenosti uložené pokuty, nicméně je nutno přisvědčit stěžovatelce v tom, že kritérium majetkových poměrů žalobce nevyhodnotil komplexně a nevzal v potaz všechny skutečnosti, které vyplynuly v rámci soudního řízení.

Při hodnocení majetkových poměrů žalobce městský soud zohlednil skutečnosti, které tvrdil žalobce a které vyplynuly i z jeho žádosti o ustanovení advokáta a z potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech žalobce ze dne 1. 9. 2010. Ze zmiňovaného potvrzení se podává, že žalobce je invalidní důchodce a pobírá důchod ve výši 6190 Kč měsíčně a jeho dalším příjmem je nájemné ve výši 3000 Kč měsíčně za pronájem nemovitosti v obci Rvíště; další nemovitost – rodinný dům v obci Pacov – je neobyvatelný. Žalobce má dluhy v celkové výši 350 000 Kč. K potvrzení žalobce připojil i výpis ze svého běžného účtu za měsíc srpen 2010, který potvrzuje jeho tvrzení o výši jeho příjmů z pronájmu nemovitosti a z invalidního důchodu. Na nařízeném jednání městský soud provedl důkaz přípisem Úřadu práce ČR, ze kterého se podává, že žalobce je od 5. 9. 2007 veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, a důkaz oznámením České správy sociálního zabezpečení ze dne 18. 12. 2010, podle kterého žalobce pobírá invalidní důchod prvního stupně ve výši 6407 Kč měsíčně.

Na druhou stranu je zjevné, že městský soud do své úvahy o majetkových poměrech žalobce vůbec nezahrnul tvrzení uplatněná stěžovatelkou na soudním jednání. Vzhledem k tomu, že návrh na moderaci pokuty uplatnil žalobce poprvé až na jednání, je pochopitelné, že reakce stěžovatelky nemohla být k této otázce komplexní, dokonale připravená a podložená veškerými podklady, Nejvyšší správní soud má nicméně za to, že i tak stěžovatelka svým vystoupením na jednání relevantním způsobem zpochybnila shora naznačenou majetkovou situaci žalobce. Z protokolu o jednání se podává, že stěžovatelka poukázala na skutečnost, že žalobce byl v době vydání napadeného rozhodnutí společníkem obchodní společnosti a osobou podnikající podle živnostenského zákona a dále uvedla, že podle katastru nemovitostí je žalobce vlastníkem několika nemovitostí (jedna je zatížena zástavním právem – pozn. NSS), přičemž dvě z nich aktuálně prodává. Přímo na jednání pak předložila i výpis z obchodního rejstříku společnosti BAZAR HABAKUK, s. r. o., v likvidaci (kde byl žalobce společníkem), výstup z internetu ze dne 3. 8. 2012 dokládající, že žalobce inzeruje prodej nemovitostí; předložila též výpisy z katastru nemovitostí (spolu s navazující fotodokumentací), ze kterých vyplývá, že žalobce je vlastníkem či spoluvlastníkem konkrétních nemovitostí ve Skuhrově u České Třebové, Cetorazu, v Pacově, v Hradci nad Svitavou a ve Rvišti. Tyto skutečnosti stěžovatelka tvrdí a dokládá i v řízení o kasační stížnosti.

S ohledem na uvedené, Nejvyšší správní soud shledal, že městský soud při užití svého diskrečního oprávnění nezohlednil veškeré skutečnosti, které vyšly v řízení před ním najevo. Nikterak si neověřil a nevypořádal tvrzení stěžovatelky, jakkoli si měl (stejně jako před ním stěžovatelka, potažmo správní orgán prvého stupně) při hodnocení majetkových poměrů žalobce učinit úplný obraz o celkové aktuální majetkové situaci stěžovatele, nikoliv jen o jeho příjmové složce. Ostatně ani zjištění příjmových poměrů neprovedl

bezvadným způsobem, neboť z předloženého výpisu z běžného účtu za měsíc srpen 2010 se podává, že na účet žalobce byla poukázána ještě částka 7000 Kč. Městský soud vůbec nezjišťoval, jaký je původ této částky, zda ji žalobce dostává pravidelně, či zda šlo o jednorázovou úhradu (a za co), atd. V situaci, kdy stěžovatelka v reakci na návrh na moderaci pokuty dokonce předložila městskému soudu doklady minimálně indikující vlastnictví nemovitostí žalobcem (o nichž se v prohlášení ze dne 1. 9. 2010 vůbec nezmiňoval), jejich prodej a účastenství žalobce v obchodní společnosti, nemohl městský soud tyto skutečnosti bez dalšího přejít a nevypořádat je. Stěžovatelka v řízení před městským soudem relevantním způsobem žalobcem tvrzenou majetkovou situaci minimálně zpochybnila; ze strany městského soudu však tato procesní aktivita zůstala bez odezvy. Jelikož tedy městský soud prokazatelně nevyhodnotil všechny skutečnosti týkající se příjmových a majetkových poměrů žalobce, nemůže obstát ani jeho následná úvaha o (ne)přiměřenosti uložené sankce. Městský soud listiny předložené stěžovatelkou na jednání neprovedl, ani svůj postup nikterak nezdůvodnil. Jeho závěry, jimiž odůvodnil aktivaci svého moderačního oprávnění, tak nemohou obstát pro nedostatek skutkových důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS). Tento nedostatek v úvaze městského soudu o moderaci pokuty zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů a je tak bezpochyby naplněn kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo, než napadený rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první před středníkem s. ř. s.).

V dalším průběhu řízení se městský soud vypořádá s důkazními prostředky předloženými stěžovatelkou, popřípadě sám doplní dokazování tak, aby byly osobní, příjmové a majetkové poměry žalobce postaveny najisto. Neshledá-li důvody pro zrušení rozhodnutí stěžovatelky (tato otázka je stále otevřena, neboť tímto rozsudkem je rozsudek městského soudu rušen *en block*) a bude-li i na základě doplněného dokazování chtít využít svého moderačního oprávnění, bude nutné, aby rozsudečný výrok obsahoval (kromě výroku o moderaci) i zamítavý výrok, pokud jde o zbývající část žaloby. Městským soudem nyní užitá formulace „*v ostatním zůstávají rozhodnutí (...) nezměněna*“ neodpovídá dikci ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.; není-li žaloba důvodná (tedy není-li dán důvod pro zrušení správního rozhodnutí), nemůže soud postupovat jinak, než žalobu zamítnout. V případě eventuálního petitu takový postup nebrání současnému výroku o moderaci uložené pokuty. Jelikož městský soud tímto způsobem nepostupoval již v nyní posuzovaném případě (žalobu *ve zbytku*, tedy v části domáhající se zrušení rozhodnutí stěžovatelky, nezamítl), nemohl zdejší soud postupovat jinak, než že napadený rozsudek zrušil jako celek.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 3, věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2013

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu